

การฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

คณะกรรมการ
พนักงานเทศบาลฯ
ตั้งพิจารณาอุทธรณ์
ของผู้ฟ้องคดีแล้ว
ว่านายกเทศมนตรี
โทษเหมาะสมแล้ว
จึงมีมติยกอุทธรณ์
ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า
คำสั่งลงโทษ
ฟ้องคดีไม่ชอบด้วย
กฎหมาย

การฟ้องคดีต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งที่เห็นว่าออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เช่นคำสั่งลงโทษทางวินัย บางครั้งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเหตุที่ตนไม่ได้รับความเป็นธรรมเนื่องจากผู้บังคับบัญชาที่ใกล้ชิด หรือผู้ที่สอบสวนและเสนอให้ลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงต้องการฟ้องคดีผู้นั้นมากกว่า แต่การจะเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ต้องฟ้องผู้ออกคำสั่งเป็นสำคัญ

ดังตัวอย่างคดีที่ฟ้องยังศาลปกครอง ผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งนักบริหารงานทั่วไป ระดับ ๖ นายกเทศมนตรีได้มีคำสั่งที่ ๓๑๕/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๗ ลงโทษตัดเงินเดือนผู้ฟ้องคดี ๕ เปอร์เซ็นต์ เป็นเวลา ๓ เดือนเนื่องจากกระทำผิดวินัยกรณีแสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพและขัดขืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของปลัดเทศบาล ผู้บังคับบัญชา ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงมีหนังสือลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๗ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อประธานคณะกรรมการพนักงานเทศบาล

พินัยกรรม "ใน" คดีปกครองขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

เทศบาลฯ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่านายกเทศมนตรีสั่ง
ลงโทษเหมาะสมแล้ว จึงมีมติยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษ
ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากการดำเนินการลงโทษของนายก
เทศมนตรีไม่ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมาย จึงได้มายื่นฟ้องคณะ
กรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดสมุทรปราการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นายก
เทศมนตรี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และปลัดเทศบาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๓๑๕/๒๕๔๗ ลงวันที่
๒๖ ตุลาคม ๒๕๔๗
๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการประชุมครั้งที่ ๒/
๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

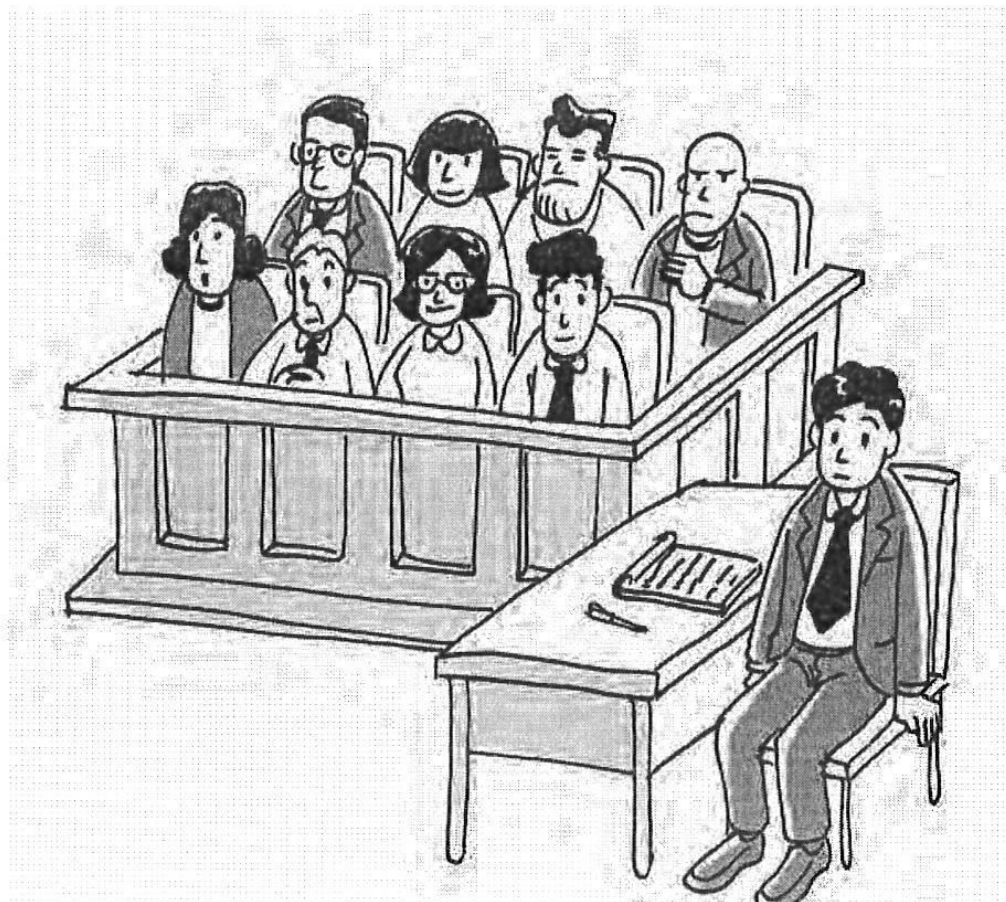
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำฟ้องผู้ถูก
ฟ้องคดีที่ ๓ มิได้เป็นผู้ออกคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีข้อพิพาทระหว่าง
ผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงมีคำสั่งไม่รับ
คำฟ้องเฉพาะประเด็นที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และรับคำฟ้องในประเด็น
ที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับ
คำฟ้องบางข้อหาไว้พิจารณา ความว่า ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะฟ้อง
ปลัดเทศบาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่ยื่นฟ้องไว้ต่อศาลปกครองชั้นต้น
เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีใช้อำนาจ
โดยมิชอบ กลับแก้ง ช่มชู้ผู้ฟ้องคดีมาตลอด ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้แจ้งความไว้
ต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอบางเสาธงแล้ว ผู้ฟ้องคดี
ไม่ประสงค์ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่เนื่องจากเป็นผู้ลงนามในคำสั่งลงโทษ
จึงฟ้องมาด้วย

คำพิพากษา“ใน”คดีปกครองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้ว คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่าศาลปกครองมีอำนาจรับคำฟ้องในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีฟ้องปลัดเทศบาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือไม่ เห็นว่า ตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนจากการถูกลงโทษทางวินัยโดยมิชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ที่มีอำนาจสั่งลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ที่มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ได้แก่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ความเดือดร้อนหรือเสียหายของผู้ฟ้องคดีจึงเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ได้กระทำการใดที่จะถือได้ว่าเป็นกรณีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในประเด็นที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

เงื่อนไขในการฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ในการออกกฎ เช่น ข้อบังคับท้องถิ่น เทศบัญญัติ ออกคำสั่ง เช่น ลงโทษทางวินัย ออกใบอนุญาตให้มีและใช้อาวุธปืน และคดีอื่นๆ ซึ่งกฎหมายได้กำหนดไว้ แต่ก่อนที่จะนำคดีมาฟ้องยังศาลปกครองได้จะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่กฎหมายได้กำหนดไว้ เช่น เมื่อถูกลงโทษทางวินัยต้องมีการยื่นอุทธรณ์ และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และร้องทุกข์ได้วินิจฉัย หรือพ้นระยะเวลาที่กฎหมายให้ไว้แต่คณะกรรมการฯ ยังวินิจฉัยไม่เสร็จ จึงจะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

ตัวอย่างคดีนายเอ็นนู ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้าง ได้ถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยว่าปฏิบัติหน้าที่ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ และคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่านายเอ็นนูกระทำผิดวินัยจริง องค์การบริหารส่วนตำบลท่าช้างได้มีคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ นายเอ็นนูจึงมีหนังสือลงวันที่

เมื่อถูกลงโทษทางวินัยต้องมีการยื่นอุทธรณ์ และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ และร้องทุกข์ได้วินิจฉัย หรือพ้นระยะเวลาที่กฎหมายให้ไว้ แต่คณะกรรมการฯ ยังวินิจฉัยไม่เสร็จ จึงจะมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

๗ สิงหาคม ๒๕๔๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ต่อประธานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบุรีแต่ยังไม่ทราบผลการพิจารณา นายเอ็นนูได้ไปยื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ดังกล่าว ศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา นายเอ็นนูได้ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำวินิจฉัยว่า ประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบุรี เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และร้องทุกข์ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ หมวด ๔ สิทธิการอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ ส่วนที่ ๑ สิทธิการอุทธรณ์ ข้อ ๑๑๓ และข้อ ๑๑๔ กำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสืออุทธรณ์ แต่หากมีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าวให้ขยายระยะเวลาได้อีกสองครั้งๆ ละไม่เกินสามสิบวัน แล้วจึงเสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อพิจารณาและเมื่อพิจารณามีมติอย่างใดแล้วให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่านายเอ็นนูผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๕ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษภาคทัณฑ์ผู้ฟ้องคดีต่อคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์ไม่ปรากฏว่าได้มีการสั่งการตามกฎหมาย แต่นายเอ็นนูผู้ฟ้องคดีได้นำคดีนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๕ จึงยังไม่พ้นระยะเวลาเก้าสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์และร้องทุกข์พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ซึ่งเป็นขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายไว้โดยเฉพาะตามเงื่อนไขก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

คำพิพากษา "ใน" คดีปกครองขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่มีสิทธิฟ้องคดีข้อหานี้ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความชอบแล้ว จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา

ทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

การกระทำของนายวิรัช
ผู้ฟ้องคดีเป็นการ
กระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติ
หรือละเว้น
การปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยมิชอบเพื่อให้ตนเอง
หรือผู้อื่นได้ประโยชน์
ที่มิควรได้
อันเป็นการทุจริต
ต่อหน้าที่ราชการ
เป็นความผิดวินัย
อย่างร้ายแรง
ตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม

ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา มีข่าวจากทางการสหรัฐอเมริกาว่ามีการขายสินบนให้กับทางประเทศไทย เพื่อให้มีการจัดซื้อเครื่องตรวจวัดถูระเบิดซีทีเอ็กซ์ จนมีการไล่เรียงเรื่อยมาจนถึงชั้นคณะกรรมการวุฒิสภาเรียกสัญญาจัดซื้อจัดจ้างในเรื่องดังกล่าวมาดู และมีข่าวว่ามีการจ่ายเงินไปหลายงวดเป็นจำนวนมาก แต่ยังไม่มีการส่งมอบเครื่องตรวจวัดถูระเบิดให้กับทางราชการแต่อย่างใด

เรื่องอย่างนี้ทางราชการจ่ายเงินไปแล้วยังไม่มีของ มีการสอบสวนลงโทษทางวินัยกันมาแล้ว มีคดีที่ฟ้องร้องมายังศาลปกครองว่านายวิรัช ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑ กำนันตำบลต้นหยง และประธานสภาตำบลต้นหยง ได้ถูกทางจังหวัดออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย ผลการสอบสวนทางวินัยปรากฏว่า นายวิรัชได้อนุมัติให้เบิกจ่ายเงินตามโครงการก่อสร้างรั้วศูนย์พัฒนาตำบล และโครงการก่อสร้างหอกระจายข่าวประจำหมู่บ้าน

หมู่ที่ ๑ และหมู่ที่ ๒ โดยไม่มีหลักฐานใบตรวจงานจ้างของคณะกรรมการตรวจการจ้าง และงานก่อสร้างทั้งสองโครงการยังไม่แล้วเสร็จ โครงการก่อสร้างรั้วศูนย์พัฒนาตำบลความยาวรั้วขาดไป ๘ เมตร โครงการก่อสร้างหอกระจายข่าวประจำหมู่บ้านยังไม่มี การติดตั้งอุปกรณ์เครื่องกระจายเสียงทั้งสองแห่ง ทางราชการยังไม่สามารถใช้จ่ายประโยชน์ได้นอกจากนี้ นายวิรัชยังได้อนุมัติให้จ่ายเงินค่าตอบแทนช่างผู้ควบคุมงาน โดยไม่มีการจ้างงานจริง และไม่มีหลักฐานการขอเบิกเงินประกอบฎีกา และอนุมัติฎีกาเบิกเงินการจัดซื้อครุภัณฑ์สำนักงาน ๔ รายการ โดยยังไม่มีการส่งมอบพัสดุ และคณะกรรมการยังไม่ได้ตรวจรับ ผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งลงโทษไล่นายวิรัชออกจากตำแหน่งกำนันตำบลต้นหยง และตำแหน่งผู้ใหญ่บ้าน หมู่ที่ ๑ นายวิรัชได้ร้องทุกข์คำสั่งลงโทษดังกล่าวกระทรวงมหาดไทยพิจารณายกคำร้องทุกข์ นายวิรัชจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองโดยเห็นว่าการกระทำของนายวิรัชเองไม่ใช่ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หากจะถือว่าเป็นความบกพร่อง โทษทางวินัยที่เหมาะสมคือลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน หรือภาคทัณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น

ศาลปกครองสูงสุดได้มีคำพิพากษาในคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๒๗/๒๕๔๗ ว่า พฤติการณ์ดังกล่าวของนายวิรัช ผู้ฟ้องคดีเป็นการจงใจไม่ปฏิบัติตามข้อ ๒๔ ข้อ ๒๕ และข้อ ๒๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินของสภาตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ ทำให้ทางราชการได้รับความเสียหายไม่สามารถใช้ประโยชน์จากโครงการดังกล่าวได้ การกระทำของนายวิรัช ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ อันเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย

ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น นายวิรัชได้กระทำการอันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว การที่นายวิรัช ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า มิได้กระทำการหรือมีเจตนาโดยทุจริตอันเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายนั้น จึงไม่อาจรับฟังได้ การที่มีคำสั่งจังหวัดปัตตานีได้นายวิรัช ผู้ฟ้องคดีออกจากตำแหน่งกำนัน และผู้ใหญ่บ้าน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว คำอุทธรณ์ของนายวิรัชจึงไม่อาจรับฟังได้ ศาลพิพากษายืนให้ยกฟ้อง

นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งของการจ่ายเงินของทางราชการโดยที่คู่สัญญา ยังปฏิบัติตามสัญญาไม่ครบถ้วนถือว่าเป็นความผิดวินัยร้ายแรง

แนวทางการลงโทษทางวินัย

ลักษณะแห่งความผิดไม่ร้ายแรง ได้แก่ ฐานความผิดดังต่อไปนี้

๑. ฐานความผิด “ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม” เช่น

๑.๑ ปฏิบัติหน้าที่การเงินและบัญชี จัดทำหลักฐานการเบิกเกินกว่าจำนวนวันที่ลูกจ้างมาปฏิบัติงานแล้วนำเงินส่วนที่เกินไปซื้อวัสดุอุปกรณ์ใช้ในราชการ (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๒ เดือน)

๑.๒ ไม่ปฏิบัติตามลำดับที่ที่ลงรับไว้ในทะเบียนรับเรื่องโดยลัดคิวให้แก่บุคคลอื่น (โทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น)

๑.๓ เลื่อนการจ่ายเงินเบี้ยเลี้ยงของเจ้าหน้าที่ผู้ขอเบิกออกไป ๑ เดือน แล้วนำเงินจำนวนดังกล่าว ไปซื้อวัสดุสำนักงานของราชการ ภายหลังจากได้นำเงินมาจ่ายให้แก่เจ้าหน้าที่ครบถ้วนแล้ว (โทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น)

๑.๔ ไม่ชี้แจงข้อขัดข้องแก่ผู้มาติดต่อราชการ กรณีไม่สามารถดำเนินการได้โดยได้คืนหลักฐานและเงินที่รับไว้แก่ผู้มาติดต่อราชการ (โทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น)

๒. ฐานความผิด “อาศัยหรือยินยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น” เช่น

๒.๑ นำรถยนต์ของทางราชการไปทำธุรกิจส่วนตัวในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ กับไม่ควบคุมกำกับการนำรถยนต์เก็บเข้าที่ เป็นเหตุให้ลูกจ้างประจำตำแหน่งพนักงานขับรถยนต์ นำรถคันดังกล่าวไปทำธุรกิจส่วนตัว และประสบอุบัติเหตุแต่เจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการและบุคคลภายนอกแล้ว (โทษภาคทัณฑ์)

๒.๒ นำเงินส่วนตัวของตนเอง และพรรคพวกให้ข้าราชการ และลูกจ้างกู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย และอาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่เบิกจ่ายเงินเดือนหักเงินกู้จากเงินเดือนของผู้กู้ในแต่ละเดือนทั้งที่ได้มีการมอบฉันทะให้รับเงินแต่อย่างใด (โทษภาคทัณฑ์)

๒.๓ นำรถยนต์บรรทุกเล็กของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว โดยขับไปเยี่ยมครอบครัวในวันศุกร์แล้วขับกลับในวันอาทิตย์เป็นประจำ (โทษภาคทัณฑ์)

๒.๔ ใช้โทรสารของทางราชการเวียนจดหมายของบริษัทโฆษณาประชาสัมพันธ์ด้วยสิ่งพิมพ์ อันมีลักษณะเป็นธุรกิจส่วนตัว (โทษตัดเงินเดือน ๕% เป็นเวลา ๒ เดือน)

๒.๕ ละทิ้งหน้าที่ราชการไป ๑ วัน อาศัยโอกาสที่ตนมีหน้าที่ควบคุมดูแลสมุดบัญชีการลงเวลามาปฏิบัติราชการ ทำการลงลายมือชื่อมาปฏิบัติราชการในวันดังกล่าว (โทษภาคทัณฑ์)

๒.๖ ได้ใช้หรือมีส่วนรู้เห็นให้ลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งคนงานไปรดน้ำพรวนดินที่บ้านพักของตน เป็นครั้งคราว (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๑ เดือน)

๒.๗ สั่งซื้อสินค้าในนามของทางราชการ เพื่อใช้เป็นการส่วนตัวเมื่อไม่ชำระหนี้ ทำให้เจ้าหน้าที่ทวงหนี้มายังส่วนราชการ ภายหลังจากเจ้าหน้าที่ผู้นี้ได้ยินยอมรับสภาพหนี้และชดใช้หนี้บางส่วนให้แก่บริษัทฯ ดังกล่าวแล้ว (โทษลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น)

๒.๘ นำรถยนต์ของทางราชการไปเยี่ยมญาตินอกเวลาราชการ แต่ขับโดยประมาท เกิดอุบัติเหตุได้รับความเสียหาย ภายหลังได้ซ่อมรถยนต์ จนใช้งานได้ติดตั้งเดิมแล้ว (โทษลดชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น)

๓. ฐานความผิด “ไม่ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ” เช่น

๓.๑ ไม่ควบคุมดูแลตรวจสอบแบบพิมพ์ว่ามีอยู่ครบถ้วนถูกต้องหรือไม่ เป็นเหตุให้แบบพิมพ์สูญหายไป ๑ ฉบับ โดยไม่ทราบสาเหตุ (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๒ เจ้าหน้าที่หัวหน้าหน่วยพัสดุไม่ควบคุมดูแลการจัดทำและจัดส่งหนังสือแจ้งความประกวดราคาการจัดซื้อไปยังสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ส่งหนังสือแจ้งความไปยังสถานีวิทยุหลังจากได้มีการยื่นซองประกวดราคาแล้ว ทำให้ไม่มีการประกาศทางสถานีวิทยุ (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๓ ผู้บังคับบัญชาลงนามอนุมัติการลาของลูกจ้างไม่ถูกต้อง โดยดำเนินการเกี่ยวกับใบลา เพียง ๒ ฉบับจากใบลาที่ยื่น ๗ ฉบับของลูกจ้างดังกล่าว และปล่อยปละละเลยให้รับเงินค่าจ้างในวันที่ไม่ได้มา ปฏิบัติงานตามปกติ อีกทั้งอนุมัติให้ลาออกโดยไม่ได้ดำเนินการทางวินัยกรณีไม่มาปฏิบัติราชการแต่อย่างใด (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๔ ไม่ระมัดระวังทำให้แบบพิมพ์สูญหายไป จำนวน ๙๐ ฉบับ (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย และหากผู้รับผิดชอบทางแพ่งได้นำสำนวน ซึ่งทำการสอบสวนเสร็จแล้ว ตั้งแต่เดือนมิถุนายน ๒๕๓๒ เก็บไว้ในตู้เอกสาร เพื่อตรวจสอบความถูกต้องแต่หลงลืม จนเวลาล่วงเลยถึงเดือนมีนาคม ๒๕๓๓ จึงนำออกมาเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๖ ได้สั่งราชการทางโทรศัพท์เพื่อให้ผู้มาติดต่อกลับบ้านได้ (โทษภาคทัณฑ์)

๓.๗ ทำต้นขั้วใบเสร็จรับเงินสูญหาย แต่ปรากฏว่าไม่มีการนำเอกสารที่สูญหายไปใช้ในทางมิชอบแต่อย่างใด (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๑ เดือน)

๓.๘ ไม่ส่งรถเข้าซ่อมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ และเสียค่าซ่อมน้อยแต่ฝืนนำรถออกไปใช้งาน จนกระทั่งรถอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถจะใช้งานได้ต่อไป จึงนำมาซ่อมทำให้ค่าซ่อมสูงขึ้น (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๑ เดือน)

๓.๙ ไม่ทำรายงานอัตรากำลังของข้าราชการส่วนต่างๆ ให้กรมทราบ เมื่อผู้บังคับบัญชาเร่งรัดก็บอกว่าได้จัดส่งไปแล้ว แต่มากรมฯ เดือน ก็เก็บหนังสือเตือนไว้ไม่แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาทราบ จนกระทั่งจัดทำรายงาน งวดที่ ๒ เสร็จ ได้แก้ไขตัวเลขเป็นรายงานงวดที่ ๑ ก่อนส่งกรมฯ เพื่อดำเนินการต่อไป (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๒ เดือน)

๓.๑๐ ไม่ตรวจนับจำนวนและหมายเลขแบบพิมพ์ อีกทั้งไม่นำเก็บในตู้เอกสารทันทีที่ได้รับ ทำให้แบบพิมพ์สูญหาย (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๒ เดือน)

๓.๑๑ มอบให้ลูกจ้างชั่วคราวไปถอนเงิน เพื่อใช้ในราชการเพียงลำพังคนเดียว เป็นเหตุให้ลูกจ้างชั่วคราวทุจริตยกเงินไปจำนวนหนึ่ง นอกจากนี้ยังไม่ได้ทำบันทึกรายการรับจ่ายเงิน ซึ่งเป็นงานในหน้าที่ ทำให้ไม่สามารถทราบได้ว่ามีการทุจริตเกิดขึ้นจนกระทั่ง สดง.ตรวจพบ (โทษตัดเงินเดือน ๑๐% เป็นเวลา ๒ เดือน)